Manual del militant unionista

Trencament de la convivència, nazisme, expulsió de l'euro, fugida de capitals, il·legalitat... Són paraules clau en l'argumentari dels líders unionistes per al 27S, tòpics que es clonen en els discursos de PP, C's, PSC-PSOE i Unió, però que són fàcilment desmuntables.

Reportatge de ***Gemma Aguilera***

Un ex-president espanyol socialista compara Artur Mas i els catalans independentistes amb el nazisme. Minuts després, el líder del partit socialista a Catalunya i el d'Unió aplaudeixen Felipe González. L'escena és inimaginable a Alemanya, on els successius governs han demanat perdó per la barbàrie nazi i on el posicionament de González i els aplaudiments d'Iceta, Duran i molts altres tindria conseqüències legals. A Espanya, per contra, televisions públiques emeten reportatges en què es compara Artur Mas amb Adolf Hitler, polítics escriuen articles amb un contingut que seria delicte en països democràtics, s'autoritzen manifestacions amb simbologia predemocràtica, s'homenatja la División Azul amb presència de representats de l'Estat i la Falange Española de las JONS es presenta a totes les eleccions.

L'article de Felipe González publicat al diari *El País* reuneix bona part dels tòpics a què recorre l'unionisme per combatre l'independentisme: trencament de la convivència, nazisme, *mobbing* lingüístic, expulsió de l'euro i de la UE, fugida de capitals, il·legalitat constitucional, etc. Per contra, en l'article de l'ex-president que va encapçalar la guerra bruta contra ETA des del GAL no hi ha ni una sola proposta per convèncer els catalans que la millor opció és romandre a Espanya. El militant unionista que vulgui fer campanya per al 27 de setembre ho té ben fàcil, tant és del partit que sigui, l'argumentari contra l'opció independentista és compartit pel PP, el PSC-PSOE, C's i també el fragment d'Unió que queda a mans de Duran Lleida. No li caldrà pensar quin model de sanitat, d'educació, de serveis socials o d'infraestructures vol per a Catalunya, només haurà de memoritzar una desena de conceptes.

Plebiscit és nazisme

És el tòpic més dur i més recurrent tant a les files del PP com del PSOE i el PSC. Comparar les eleccions alemanyes de 1933 que van dur Hitler al poder amb el caràcter plebiscitari que tindrà el 27S, i considerar que Mas manipula els catalans emprant els mitjans de comunicació públics. La dèria dels polítics unionistes per comparar el procés independentista, democràtic i sotmès exclusivament a la voluntat dels catalans que s'expressi a les urnes, amb el nazisme, oblida que Espanya va viure una dictadura de 40 anys, que avui encara és legal un partit com la Falange Española de las JONS. Per què recórrer als nazis quan Espanya té el seu propi totalitarisme? Per alguna raó, els polítics que comparen l'independentisme amb el nazisme no consideren que el falangisme sigui una etapa prou fosca del passat d'Espanya que se la pugui considerar un insult greu. De fet, el falangisme és legal, la Fundación Franco rep diners públics i es fan homenatges a aquest passat totalitari, en els quals, com és el cas de la División Azul, han participat representants del govern del PP a Catalunya. →

TOTALISTARISME PERMÈS. A l'Estat espanyol els partits que propugnen una ideologia totalitària, en aquest cas el falangisme, són legals. Falange Española de las JONS es presenta a les eleccions i es manifesta al carrer.

Trencament de la convivència

Una carta important de l'unionisme en la lluita contra l'independentisme es basa a assegurar que el sobiranisme ha provocat una fractura social greu en la convivència a Catalunya. El PSC ha estat un dels grans defensors d'aquesta tesi. Recordin Carme Chacón assegurant que moltes famílies ja no passarien les festes de Nadal juntes perquè la política els havia enfrontat, o Pere Navarro assegurant que havia estat agredit per una senyora de Terrassa sobiranista, quan en realitat la bufa que li havia clavat en una església responia a discrepàncies en la gestió de l'ajuntament, i la senyora havia estat candidata d'Alianza Popular.

A la tesi del PSC de la fractura social s'hi suma el suposat *mobbing* lingüístic que pateixen i patiran els catalans castellanoparlants en un Estat independent. El PP i C's en són els principals propagadors. Els catalans independentistes, com apunta Felipe González en el seu article, menyspreen i consideren inferior la llengua i cultura espanyoles: "Ja se sent aquesta fractura en la convivència, i es comencen a sentir veus de rebuig als que no tenen pedigrí català", afirma l'expresident, que també apunta amb dard contra la bona convivència que hi ha a Catalunya amb la comunitat llatinoamericana. Segons González, la independència també suposaria el trencament total de les relacions amb Hispanoamèrica i els catalans que tenen aquest origen però que s'han establert a Catalunya. A parer seu, "els catalans desconnectarien de la dimensió iberoamericana, perquè aquest vincle és a través d'Espanya com a nació i de la llengua que compartim amb 500 milions de persones". González no fa cap referència al colonialisme espanyol ni tampoc als vincles democràtics establerts entre Catalunya i diversos països llatinoamericans que van ajudar els republicans perseguits per la dictadura.

Expulsats de la UE i l'euro

És el recurs retòric més emprat, imprescindible per crear el pànic davant la possibilitat que Catalunya fos relegada a ser com Suïssa o Noruega... La diplomàcia espanyola i els líders dels partits fan tots els esforços possibles per aconseguir una declaració de la UE que deixi clar que, malgrat que els tractats no en diuen res, una Catalunya independent seria immediatament expulsada de la UE i de l'eurozona, com a càstig per haver trencat la nació espanyola. De moment, no se n'han sortit. Al contrari, una anàlisi rigorosa del dret internacional i dels tractats de la UE obre més la porta que no pas la tanca. I des del punt de vista econòmic i de pur interès per a l'estabilitat de l'euro, Catalunya és una economia molt més oberta al món i estructurada que no pas l'espanyola. Per quina raó la UE voldria desfer-se d'un territori com Catalunya, que seria contribuent neta i generaria valor afegit en àmbits com la recerca mèdica?

Fugida d'empreses

Una Catalunya fora de la UE i sense l'euro deixaria les empreses que ara operen al territori legalment desprotegides, de la mateixa manera que els bancs no podrien anar a cercar finançament a Europa. Així, les multinacionals fugirien esperitades i s'emportarien la planta de producció a Albacete, mentre que els inversors dipositarien els seus estalvis en un lloc més segur. Catalunya perdria empreses, fàbriques, llocs de treball, etc. L'unionisme sap que entre les màximes preocupacions dels ciutadans hi ha l'atur, i res millor per espantar que dibuixar un país arruïnat sense capacitat de crear riquesa.

Sense pensions

I lligat amb aquest argument, la pèrdua de la pensió. El sistema de pensions espanyol paga els jubilats amb la cotització del treballador actiu, i aquest treballador rebrà la seva pensió gràcies a l'aportació dels treballadors futurs. No hi ha cap guardiola que Catalunya perdi. Al contrari, a Catalunya la taxa d'ocupació i de cotització –els sous són més elevats– és superior a l'espanyola, de fet, Catalunya aporta més del que reben els seus pensionistes. Això vol dir que en un Estat independent, també si la taxa d'atur no baixés, les pensions serien més altes. Els diners dels treballadors, òbviament, no són en un sac a Madrid.

Boicot espanyol

L'amenaça de no comprar productes catalans i de no fer-hi turisme també està estesa. Els petits empresaris de barretina caurien en la ruïna, Port Aventura tancaria portes, les platges es buidarien... Tot molt real si no fos perquè Catalunya és una marca internacional, el seu turisme arriba d'arreu del món i els seus productes fa temps que van deixar de dependre del mercat interior espanyol. I quantes empreses espanyoles deixarien de vendre a Catalunya? Ben poques, el negoci no coneix pàtria, menys encara en un mercat global. Ser espanyol no vol dir ser ruc. •